

Rovatunkkal adatokat szeretnénk gyűjteni Budakeszi jeles szülötteinek sorsáról, ők, családjuk és leszármazottaik életútjának alakulásáról. Az általunk ismert személyekről a rendelkezésünkre álló adatokat minden hónapban e rovatban közöljük. Kérem azokat, akik az itt említett személyek és családjuk későbbi sorsáról hírt tudnak adni vagy olyan említésre méltó személyről is tudnak, akiről mi nem, írják meg nekünk, hogy megoszthassuk az olvasókkal. (a szerk.)

Pro Patria, Pro Budakeszi

1930 április 2-án született Müller János Budakeszin.

Gondolom felcseperedésekor nem sokban különbözött a korabeli hasonszőrű sráctóltól. A családban németül, Budakeszi utcáin, az iskolában magyarul társalogtak.

Nehéz gyermekkor. Politikai zűrzavar. Világháború.

Elveszti édesapját (egy orosz katona lövi le Budakeszi határában), majd kitoloncolják Németországba. Kitanulja a szabómesterséget, mégis zöldség- és gyümölcsárúsítással alapozza meg saját és családja jövőjét. Müller János távoli rokonom. A dédnagyanyáink voltak testvérek még a Bauknecht családból. Katalin és Franciska Basl. De nem lehet nagyon különböző a vérünk, mert benne apám vonásait vélem felfedezni. Egy kicsit úgy is érezzük mindig magunkat náluk, mintha a szüleimet látogatnánk meg.

Egyszer sok-sok évvel ezelőtt találkoztunk már futólag Budapesten, azonban csak a hatvanadik születésnapján ismerem meg igazán Gondelsheimben.

Azóta számtalanszor jártunk Jani és Irmgard gondelsheimi takaros „kis” házában, de csak egy nemrégiben feltett kérdés indította el bennem, hogy meg kellene örökíteni a munkáit. A kérdés nekem szólt, hogy miért is érdeklődöm Budakeszi iránt, hiszen már több mint tíz éve Németországban élünk.

Nem tudom. Talán a gyökerek. Nehéz ezt szavakba foglalni. Az ember kötődik dolgokhoz. Lehet, hogy ez egy gyógyíthatatlan „betegség”. (Pontosabban egészség.) Az első tünetekre fel sem figyel az ember. Aztán ez a „kór” egyre több jelét adja. Majd úgy elhatalmasodik rajtad, hogy akarva sem tudnál kigyógyulni belőle. A kérdés azonban ráébredtet engem arra, hogy vannak sokkal, de sokkal többen olyanok, akik talán még odaadóbban szeretik Magyarországot és ezen belül valamikor szűkebb pátriájukat: Budakeszit. És ennek kézzel fogható emlékeket is állítanak.

Müller Jánosék a múlt évben néhány - szintén Budakesziről kitelepített - baráti házaspárral közösen béreltek egy kisbuszt, amit kidekoráltak. El lehet képzelni, hogy milyen feltűnést kelthetett otthon egy német rendszámú autó a következő felirattal: „Az én babám budakeszi”

Erről az utazásról egy képpel illusztrált cikke jelent meg Müller Jánosnak az itteni magyarországi németek lapjában, az *Unsere Post* hasábjain.

Az egykori szabóinas, majd jól menő gyümölcskereskedő, szabadidejében kis remekműveket készít fából. Maga sem tudja miért, véletlenül sem késsel, feketével, szürkével vagy sárgával festi ki tárgyait. Egyáltalán nem tudatosan, de vagy az egyik, vagy a másik, de leginkább mindhárom színnel: piros-fehérvörös-zölddel.

Ez nekem eddig így fel sem tűnt, csak most, amikor jobban körülnéztem. Számos fényképfelvételel készítettem náluk.

Müllerék gondelsheimi házában Budakeszi és Magyarország mindenhol jelen van. Gondelsheim Baden-Württemberg tartományban található, csaknem ugyanazon szélességi körön fekszik, mint Budakeszi (48°1'). Ha valaki szeretné megtalálni a

térképen, akkor ez a helység Karlsruhe, Stuttgart, Heidelberg háromszögében van. Közlebről Bretten és Bruchsal között.

Kíváncsi Müller János arra, hogy kik lehetnek az ősei. Ezért már évek óta tevékenyen részt vesz a neckarsulmi Budakeszi Társaság családutató csoportjának munkájában. A budakeszi templom születési, házassági és halotti anyakönyveiről felvett mikrofilmek több ezer adatát dolgozzák fel.

Ehhez azonban nem csak óriási szorgalom kell, hanem valamennyire ismerni a komputert is. Így indult el azon - a korosztályának igencsak göröngyös - úton, ami a számítástechnika rejtelmeibe vezetett. Büszkén említjük mindenkinek, hogy lám-lám van egy hetven éves rokonunk, aki komputerral is tud dolgozni, rögzít sokak számára a családutatóhoz nélkülözhetetlen adatot.

Scannerrel saját kezűleg lemásolt, színes képekkel illusztrált és szövegszerkesztővel írt leveleivel lepi meg barátait, ismerőseit. Belépett az e-mailezők táborába is: mueller-hans@gmx.de. Például velem és az Amerikában élő bátyámmal élénk kapcsolatban van ennek a médiának az alkalmazásával.

Segítségemmel ma már internetes oldallal is rendelkezik, ahol többek között a budakeszi templom képe is szerepel: <http://people.freenet.de/mueller-hans>

Mindezek mutatják, hogy milyen csillapíthatatlan tudásszomj szunnyad ezekben az emberekben. Mert lehetne még sorolni a szintén kitelepített ismerősöket, akik ugyancsak vitték valamire a gazdaságban, a politikában, ápolják a kapcsolatokat az óhazával, nyelveket tanulnak, könyveket, visszaemlékezéseket írnak, stb. Csak egyszerűen nem a legserencsésebb korban éltek meg fiatalágukat. Azokban a nehéz időkben kevés lehetőségük volt a tanuláshoz. Így idősebb fejjel igyekeznek bepótolni az elmaradtakat, elsajátítani mindazt, amihez tehetségük, szorgalmuk van. Mindezek mellett a szívük akarva-akaratlanul Magyarországot, Budakesziért dobog. Reméljük minél tovább. Erőben és egészséggben.

Albrecht György Karlsruhe, 2001-09-30